

MEGTENNI A LEHETETLENT

Február 27., szombat délután

Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve „ama titoknak kijelentése” volt, „mely örök időtől fogva el volt hallgatva” (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva. Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtévesztő befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Oly nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, „hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). [...]

Ez önkéntes áldozat volt. Jézus Atyja mellett maradhatott volna, megtarthatta volna mennyei dicsőségét és az angyalok hódolatát. Mégis elhatározta, hogy leteszi jogarát Atyja kezébe, elhagyja a mindenség trónját, hogy világosságot hozzon a sötétségben ülőknek, és életet adjon az elveszendőknek. – *Jézus élete*, 22. o.

A gyermek Jézus első alkalommal lépett be a templomba. Látta a fehér ruhás papokat, amint ünnepélyes szolgálatukat végezték. Szemlélte az oltáron vérző áldozatot. Együtt borult le imában a hívőkkel, mialatt a tömjénfelhő felszállt Isten elé. Tanúja volt a húsvéti istentisztelet mély benyomást keltő szertartásainak, amelyek értelmét napról napra világosabban látta. Minden mozzanat az Ő életéhez kapcsolódott. Új érzések ébredtek benne. Csendben, elmerülten tanulmányozott egy nagy kérdést. Küldetésének rejtélye feltárult előtte. – *Jézus élete*, 78. o.

Pál kimutatta, hogy az áldozati szertartásokat Isten milyen szorosan egybefonta a próféciaikkal. Ezek utalnak arra, aki olyan lesz, mint „a bárány, mely mézsárszékre vitetik”. A Messiás „önlelkét áldozatul”

adja. Ésaías próféta bizonyoságot tett róla, mint Isten Bárányáról; az Üdvözítő engesztelő művét évszázadokkal előbb szemlélhette, aki „életét halálra adta és a bűnösök közé számláltatott; pedig Ő sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott” (Ésa 53:7, 10, 12).

A jövődölések Üdvözítőjének tehát nem földi uralkodóként kell jönnie, hogy megszabadítsa a zsidó népet elnyomóitól, hanem mint ember jön az emberek közé. Alacsony sorban és szegénységben él, hogy végül, mint megvetett és elvetett megöljék. Az ótestamentumi írásokban megjövendölt Üdvözítő áldozatul adja önmagát a bukott emberiségért, és ezáltal tesz eleget az áthágott törvény követelményének. Benne kellett teljesedésbe menniük az engesztelési áldozatoknak; kereszthalála ad jelentőséget az egész zsidó szertartási rendszernek. – *Az apostolok története*, 227. o.

Február 28., vasárnap – Próbakő Ésaías prófeciájában (Ésa 50:4–10)

„Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon” (Jn 14:24; Mt 20:28). Nem önmagáért élt, és nem önmagáért imádkozott, hanem másokért. Nem önmagával törődött, hanem másokkal. Reggelenként – az Istennel töltött órák után – a menny világságát hozta az embereknek. Naponta részesült a Szentlélek keresztségében. Az új nap hajnalán az Úr felébresztette szendergéséből. Lelkileg megerősítette, hogy szavaival áldást árasztasson másokra. Az üzenetet közvetlenül Isten trónjától hozta, hogy a megfáradtaknak és lesújtottaknak azt mondja el, amire szükségük volt. „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott énnékem – mondta –, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok.” (Ésa 50:4) – *Krisztus példázatai*, 139. o.

Jézus... elhagyta mennyei otthonát, hogy ellenségeinek az élet kenyerét vigye, s bár a jászoltól a sírig csak rágalmas és üldözés volt osztályrésze, mégis a megbocsátó mennyei szeretet élt szívében. Ésaías próféta által mondta: „Hátamat odaadám a verőknek, és orcámat a szagatóknak, képeimet nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés előtt” (Ésa 50:6). [...]

Akiben Krisztus Lelke lakozik, az Krisztusban marad, s a támadás, amelyet ellene iránytanak, az Üdvözítőt éri, aki jelenlétével veszi

körül. Csak az történik, amit Krisztus megenged. Nem kell ellenállnia a gonosznak, hiszen Krisztus védi. Semmi sem érheti az Úr beleegyezése nélkül, mert „Tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” (Róm 8:28). – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 71. o.

„Másokat megtartott, magát nem bírja megtartani” (Mk 15:31). A bűnös csupán azért reménykedhet az isteni megbocsátásban, mert Jézus Krisztus nem önmagát akarta megmenteni. Ha bármit is elvétett volna, vagy elcsüggedt volna a bűnösök megmentését célzó, önként vállalt küldetésében, akkor Ádám fiai és leányai számára kialudt volna az utolsó reménysugár is. Krisztus egész élete az önmegtagadás és önfeláldozás élete volt. [...]

Ő, micsoda vágy fűtötte Krisztust a veszendő emberek megváltására! Keresztre szegezett teste nem vetett árnyékot istenségére, sem Isten azon hatalmára, hogy az Ő emberi testben hozott áldozata által megmentheti mindazokat, akik elfogadják Krisztus igazságát. Kereszthalálával lehetővé vált, hogy ha a bűnös ember elfogadja Őt személyes Megváltójának, vétke áthelyezésre kerül a mennyei helyettesítőre. – *This Day Whit God*, 236. o.

Március 1., hétfő – Vers a szenvedő szolgáról (Ésa 52:13–53:12)

Krisztus nem volt érzéketlen a szégyen és a gyalázat iránt. Mindezek keserűségét Ő is átérezte. Szenvedése sokkal mélységesebb volt annál, amit mi el tudunk képzelni, mivel természete magasztosabb, tisztább és szentebb volt azon emberekénél, akikért szenvedett. Ő volt a mennyei Fenség, egyenlő az Atyával, az angyalok Fejedelme, és mégis szégyenletes és gyalázatos halállal halt meg az emberért. Ó, bárcsak a gőgös emberi szív mindezt fel tudná fogni! Ó, bárcsak megértené a megváltás mélységeit, és törekedne megtanulni az Úr Jézustól a szív szelídségét és az alázatosságot. – *That I Might Know Him*, 339. o.

Ki érthetné meg az itt megnyilvánuló szeretetet! Az angyalok serege csodálattal és megtört szívvel látta, hogy a menny fenségese, a dicsőség koronájának tulajdonosa most töviskoronát visel, sebektől vérző áldozat lett a feldühödött tömeg kezében, akiket Sátán tombolása eszeveszett örületre tüzelt. Nézzétek a türelmes Szenvedőt! Tövisskoszorú

a fején. Ömlik vére a felhasított erekből. Mindez a bűn következménye volt! Semmi más nem vette volna rá Krisztust, hogy maga mögött hagyja megtisztelő helyzetét és fenségét a mennyben, hogy eljőjön e bűnös világba, hogy azok vegyék semmibe, nézzék le, utasítsák el, akiket megmenteni jött, s végül a kereszten szenvedjen – csakis az örök, megváltó szeretet, mely mindig is titok marad. [...]

Míg a szöveget verték kezébe, s a kínszenvedés verejtékcseppei préselődtek ki bőréből, ártatlanul szenvedő, sápadt, reszkető ajka a megbocsátó szeretet imáját rebegte gyilkosaiért: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Az egész menny lélegzetvisszafojtva figyelte. Az elveszett világ dicső Megváltója szenvedte el most az Atya törvényének megszegéséért a büntetést. Most váltja meg népét tulajdon vérével. Most fizeti meg Isten szent törvényének méltányos követelését. Ezúton lesz végül vége a bűnnek, az ősellenségnek. Ez győzi le seregeit. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 207–208. o.

Isten Fia emberi formában való megjelenése számunkra maga a mindenség! Olyan arany kötél ez, mely egybeköti lelkünket Krisztussal és általa az Atyával. Tegyük ezt tanulmányunk tárgyává! Krisztus valószínű ember volt. Emberré válásával bebizonyította alázatát. Ugyanakkor testben megjelent Isten volt. Amikor ehhez a tárgyhoz közeledünk, jól tesszük, ha figyelmezzünk Krisztus Mózeshez intézett szavaira az égő csipkebokornál: „Oldd le a te saruidat lábaidról; mert a hely, amelyen állasz, szent föld” (2Móz 3:5). A kérdező alázatával és töredelmes szívvel kellene közelednünk ehhez a témához. Jézus testté lételének témája gyümölcsöző terület, mely meg fogja jutalmazni az igazságért mélyre ásó kutatót. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 244. o.

Március 2., kedd – Kicsoda hitt neki? (Ésa 52:13–53:12)

Erényeinket és hitünket a szenvedések próbálják meg. Nyomorúságunk idején érezzük át legmélyebben Krisztus igazi értékét. Lesz alkalmatok, hogy azt mondhassátok: „Noha megöl engem, mégis bízom benne” (Jób 13:15 – King James bibliafordítás szerint). Olyan jó arra gondolni, hogy lehetőségeket kapunk hitünk megvallására a veszély, a bánat, a betegség, a fájdalom és a halál idején!

Minden azon múlik, hogyan fogadjuk az Úr rendeléseit. Lelkünk állapota határozza meg jövőbeli életünk és jellemünk erkölcsi minőségét.

Minden egyes léleknek győzelmet kell aratnia, és megértenie, hogy nem történhet minden saját elgondolása szerint. Alaposan meg kell vizsgálnunk minden leckét, amit Krisztus életén és tanításain keresztül adott. Krisztus nem rombol. Bármibe kezd, mindig csak épít. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 117–118. o.

Ne beszélj hited kicsiségéről, fájdalmaidról és szenvedéseidről! A kísértő gyönyörködik az ilyen szavakban; a lehangoló dolgok említésével őt dicsőíted. Ne mondogassuk, hogy Sátán nagy hatalmával le fog győzni minket! Sokszor kiszolgáltattuk neki magunkat azzal, hogy hatalmát hangoztatjuk. Inkább Isten nagy hatalmáról beszéljünk, hogy érdekeink összefonódhassanak az Ő érdekeivel. Hirdessük Krisztus páratlan hatalmát, és beszéljünk dicsőségéről! Az egész mennyet érdeklí üdvösségünk. Isten megbízta angyalait: ezerszer ezret és tízezerszer tízezeret, hogy szolgáljanak az üdvösség örökösének. Ők óvnak bennünket a gonosztól, és visszaszorítják a sötétség hatalmait, amelyek elpusztításunkra törekszenek. Nincs-e minden pillanatban okunk a hálára, még ha viszontagságos is az utunk? – *A nagy Orvos lábnyomán*, 253. o.

Urunk azt mondja nekünk: „Emlékezzetek meg arról, hogy én meghaltam értetted. Mikor elnyomnak, üldöznek és bántanak benneteket értetem és az evangéliumért, emlékezzetek meg az én szeretetemről, amely olyan nagy volt irántatok, hogy életemet adtam értetted. Ha kötelességeitek túl keményeknek és könyörtelennek látszanak, és terheitek túl súlyosoknak látszanak ahhoz, hogy el tudjátok azokat hordozni, emlékezzetek meg arról, hogy én mit hordoztam, tűrtem el értetted a kereszten, semmit sem törődve a szégyenemmel. Amikor a szívetek összeszorul a súlyos megpróbáltatástól, emlékezzetek meg arról, hogy a ti Megváltótok azért él, hogy közben járjon értetted.” [...]

Vannak olyan dolgok, amelyeket sohasem szabad elfelejtenünk. Krisztus szeretetét kényszerítő erejével mindig frissen kell tartanunk emlékezetünkben. [...] Lelkünknek nem lehet egysége, egyesülése Istennel, csak Krisztus által. Az egységet és a szeretetet testvér és testvér között Jézus szeretetének kell örökre megszilárdítani és nyújtani. Nem kevesebb, mint Krisztus halála tudta csak Isten szeretetét hatásossá tenni számunkra. Egyedül csak Krisztus halála miatt van az,

hogy örömmel tekinthetünk az Ő második eljövetele felé. Krisztus áldozata a mi reménységünk középpontja. Ehhez kell rögzítenünk hitünket. – *Jézus élete*, 659–660. o.

Március 3., szerda – Mi vagyunk azok...! (Ésa 53:3–9)

Rövid idővel előbb Jézus hatalmas cédrusként állta ellenfelei ostromát, akik ezért még dühödtebben támadtak fel ellene, és töltötték ki dühüket rajta. A konok akaratokkal megtelt fejek és a gonoszsággal, ravaszsággal megtöltött szívek hiába igyekeztek megzavarni Krisztust, és erőt venni rajta. Ő továbbra is megmaradt isteni fenségében Isten Fiának. Krisztus most olyan volt, mint egy nádszál, amelyet tépdesett és meghajlított a vihar, de győztesként közeledett munkája végéhez. Minden egyes lépésével győzelmet aratott a sötétség hatalmasságai felett. Mint aki már megdicsőítettet, igénye volt az Istennel való egységre. Szívéből Istent magasztaló énekek áradtak. A bátorság és gyengédség szavaival szokott Krisztus tanítványaihoz szólni. Most szava nem a győzelem hangszínével, hanem az emberi szenvedés teljességével hangzott fel az esti csendben. Az Üdvözítő szavai eljutottak az álmos tanítványok füléhez: „Atyám, ha el nem múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a Te akaratod” (Mt 26:42). – *Jézus élete*, 689. o.

A halálnál is erősebb az a szeretet, mellyel Isten vágyakozik földi gyermekei után. Fia feláldozásával az egész mennyet nekünk adta egyetlen ajándékban. Az Üdvözítő élete és halála, köztünk és Isten közötti közvetítése, az angyalok szolgálata, a Szentlélek esedezése, mindaz, ami által Isten bennünk hat és alkot – az elesett emberiség megváltását szolgálja.

Ő, nézzük hittel ezt az értünk hozott áldozatot! Ismérjük el annak a fáradtságnak és hosszútűrésnek nagyságát, mellyel az ég az elveszett emberiséget megváltani és ismét az atyai házba visszavezetni akarja. Erősebb indítékok és hatalmasabb közvetítők nem is működhetek volna közre. Vajon a kilátásba helyezett jutalom, a menny öröme, az angyalok társasága, Isten szeretetének és Fiának boldogító közössége, továbbá szellemi erőink növekedése és nemesedése, ne indítsanak-e arra bennünket, hogy szívünk szerető szolgálatát tökéletesen és mindörökre Teremtőnknek és Megváltónknak adjuk?! – *Jézushoz vezető út*, 21. o.

A bűneink miatt Krisztus távol maradhatott volna tőlünk. Ehelyett azonban eljött, és közöttünk lakozott istenségének teljességében, hogy közülünk való lehessen, és az Ő kegyelme által tökéletességre jussunk. Szégyenteljes kínhalállal fizette ki az ember megváltásának árát. A legmagasabb pozícióból szállt alá, istenségére öltötte az emberi természetet, és lépésről lépésre járta be a megaláztatás mélységeit. Szeretetének nagysága meg sem mérhető. Bemutatta, hogy Isten mennyire szeret bennünket, és Üdvözítőnként milyen szenvedést kész elviselni azért, hogy biztosíthassa számunkra a teljes helyreállítás lehetőségét. Azt szeretné, hogy gyermekei felfedezzék jellemét, s ezáltal olyan befolyást gyakoroljanak az emberekre, amilyennel Ő hatott, hogy nagyon sok ember gondolkodását összhangba hozza saját gondolkodásmódjával. – *The Upward Look*, 191. o.

Március 4., csütörtök – A jóvátételi áldozat átformáló ereje (Ésa 53:10–12)

Üdvözítőnk, Krisztus, aki a teljes tökéletességben lakozik, bűnné lett az elbukott emberiségért. Sosem tapasztalta meg a bűnt, mivel sosem vétkezett, mégis magára vette az egész világ bűneinek súlyos terhét. Engesztelő áldozattá vált értünk, hogy mi, akik elfogadjuk Őt, Isten gyermekeivé válhassunk. Keresztje az ember megmentése érdekében emeltetett a magasba. A keresztre szegezett Krisztus volt a menny előre eltervezett eszköze, amely a megtérő lelket ráébresztette bűnöségére. Krisztus a keresztre által próbálta magához vonzani az embereket. Meghalt, s ezzel felkínálta az egyedüli reménységet azoknak, akik a bűn keserű mocsarában sínylődnek. Az az ember, aki a Szentlélek munkássága által együttműködik a mennyyel, új életerőt nyerve egységre léphet Istennel.

Krisztus tökéletes áldozatot mutatott be, hogy lerombolhassa a Sátán által felállított választófalat Isten és ember között, s ezzel semmihez sem fogható önfeláldozásról tett bizonyosságot. Egy csodálatos Istent mutatott be a világnak az által, hogy emberi testben élt, és hogy önmagát adta az elbukott emberiség megváltásáért. Mily csodás szeretet! – *The Upward Look*, 191. o.

A gonosz erőivel vívott küzdelme során Krisztus előtt végig egy sötét árny lebegett, amibe be kellett lépnie. Előtte állt az út, amelyet

járva lefizette a lelkek megváltásának árát. [...] Amikor feltámasztotta Lázárt, tudta, hogy ezért az életért neki kell lefizetnie a megváltás árát a golgotai kereszten. Minden ember üdvössége érdekében a legnagyobb áldozatot hozta. Minden emberért meg kellett ízlelnie a halált. [...] A Krisztust kereső tömegekről olvashatjuk: „És követé őt nagy sokaság, és ő meggyógyítja vala mindnyájokat” (Mt 12:15). Így fejezte ki szeretetét az emberek iránt. Gyógyító csodái küldetésének a részét képezték. [...] Tudta, hogy mit kell mondania a betegeknek, és amikor valakit meggyógyított, így szólt hozzá: „Eredj el, és többé ne vétkezz!” – *That I Might Know Him, 48. o.*

Isten Krisztusra, mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. „A bűnösök közé számláltatott” (Ésa 53:12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától. Ádám minden leszármazottjának a bűne az Ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt rettenettel töltötte el Krisztus szívét. Jézus egész élete az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének a jó hírért közölte az elesett világgal. Üdvösség a bűnösök számára, ez volt a feladata és állandó célja működésének. Most azonban, mivel a bűn szörnyű terhét hordozta, nem láthatta meg az Atya megbékülést sugárzó arcát. Annak az érzete, hogy az Atya megvonta tőle jelenlétét legnagyobb nyomorúságának ebben az órájában, olyan szomorúsággal és fájdalommal szúrta át a Megváltó szívét, amit senki emberfia nem érthet meg teljesen.

Sátán kegyetlen kísértéseivel kínozza meg Jézus szívét. Az Üdvözítő nem tudott átlátni a sírkamrát elzáró kövön. Egyetlen biztató reménysugarat sem látott, hogy majd győztesként jön elő a sírból, és semmi biztosíték nem volt arra, hogy az Atya elfogadja áldozatát. Krisztus attól félt, hogy a bűn olyan súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától. Krisztus azt a lelki kínt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könyörög többé a bűnös emberi nemzettségért. A bűnnek ez az érzete volt az, amely az Atya haragját Krisztusra, az emberek helyettesére öntötte ki, ami oly keserűvé tette azt a poharat, amit kiivott, és összetörte Isten Fia szívét. – *Jézus élete, 753. o.*